दुष्करं कुरुते ऽत्यन्तं क्षीनो यदनया नलः ।
धारयत्यात्मनो देहं न शोकेनावसीदति ॥ १६ ॥
इमामसितकेशान्तां शतपत्रायतेक्षणां ।
सुखार्हां दुष्खितां दृष्ट्वा ममापि व्यथते मनः ॥ १७ ॥
कदा नु खलु दुष्खस्य पारं यास्यति वै प्रभा ।
भर्तुः समागमात्साध्वी रोहिणी शशिनो यथा ॥ १८ ॥
अस्या नूनं पुनर्लाभाद्वैषधः प्रीतिमेष्यति ।
राज्ञा राज्यपरिभ्रष्टः पुनर्लब्ध्वा च मेदिनीं ॥ १९ ॥
तुल्यशीलवयोयुक्तां तुल्याभिजनसंवृतां ।
नैषधो ऽर्हति वैदर्भीं तं चेयमसितेक्षणा ॥ २० ॥
युक्तं तस्याप्रमेयस्य वीर्यसत्त्ववतो मया ।
समाश्वासयितुं भार्यां पतिदर्शनलालसां ॥ २१ ॥
अयमाश्वासयाम्येनां पूर्णचन्द्रनिभाननां ।
अदृष्टपूर्वां दुष्खस्य दुष्खार्त्तां ध्यानतत्परां ॥ २२ ॥

बृहदश्व उवाच ।

एवं विमृश्य विविधैः कारणैर्लक्षणैश्च तां ।
उपागम्य ततो भैमीं सुदेवो ब्राह्मणो ऽब्रवीत् ॥ २३ ॥
अहं सुदेवो वैदर्भि भ्रातुस्ते दयितः सखा ।
भीमस्य वचनाद्राज्ञस्त्वामन्वेष्टुमिहागतः ॥ २४ ॥
कुशली ते पिता राज्ञि जननी भ्रातरश्च ते ।
आयुष्मन्तौ कुशलिनौ तत्रस्थौ दारकौ च तौ ॥ २५ ॥
त्वत्कृते बन्धुवर्गाश्च गतसत्त्वा इवासते ।
अन्वेष्टारो ब्राह्मणाश्च भ्रमन्ति शतशो मही ॥ २६ ॥